

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententia adversaria proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

Quæst. Vltima, vtrum ens præscindatur. 197

constituitur substantia quasi magis completa quam perfectas; & magis complexa. Explicatur amplius exemplo sumpto ex divinis, nam divinitas quæ transcendit relationes, constituit, & personam, & ipsam relationem, relationem simplicissime per modum prædicati transcendentis, personam autem per modum naturæ completæ: unde nostro modo intelligendi magis complexæ constituitur persona per divinitatem quam personalitas, & ideo ex relatione seu personalitate constituta per divinitatem simplicissime per modum prædicati transcendentis, & ex ipsa divinitate tanquam ex natura completa constituitur tota persona completa, quæ magis complexa, & magis completa nostro modo intelligendi concipitur; sicut quoad modum significandi, quam personalitas.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta Adversariorum solvuntur.

- 65 Ad primum primæ sententiæ respondetur concedendo antecedens, & negando consequentiam absolute, ad hoc enim ut detur vera contrahio non est necesse quod ratio contrahens sit non ens absolute, sed sufficit quod sit aliqua formalitas entis actu non contenta in ente ut sic v.g. perfectas.
- 66 Ad secundum respondetur concedendo maiorem, & negando minorem.
- 67 Ad primum argumentum secundæ sententiæ constat ex exemplis, respondemus confirmare nostram secundam partem conclusionis, & ideo illam eisdem exemplis comprobabimus: bicubitum enim ex parte ipsius non potest præscindi à quanto, & ex hac parte potest dici quod non addat aliquid supra quantum, sed solum maiorem expressionem (dixi potest dici, quia multi negant rationem bicubiti non addere aliquid supra ipsum quantum adhuc ex parte ipsius) quantum vero optime præscinditur à bicubito ex parte sui, quia cognoscitur in tricubito sine bicubito, & e contra, & sic ex parte sui additur in bicubito aliqua formalitas quæ actu non est in quanto ut sic.
- 68 Ad secundum argumentum respondetur negando, illo modo defendendi quæstionem, aliquem à difficultatibus se posse expedire, imo necessarium esse maioribus implicari, ut probatum manet secundæ nostræ conclusioni.
- 69 Ad tertium respondemus quod licet salvetur ex illa parte illa difficultas, salvatur tamen illa supposito modo, maiores secum difficultates compatiente, quæ omnes nostro modo facile solvantur.
- 70 Ad ultimum respondeo negando quod non occurrat difficultas aliqua, cum pateat ex nostra secundæ conclusione quot, & quam graves difficultates emergant contra illum modum absolutum defendendi quæstionem Adversariorum.

QVÆST. VLTIMA.

Vtrum ens præscindatur, & distinguatur ex natura rei ab inferioribus, Deo videlicet, & creatura, & à differentiis eorum.

SECTIO I.

Sententia adversaria proponitur.

PRIMA sententia est omnium Scotistarum assentientium ens distingui, & præscindi ex natura rei formaliter à differentiis Dei, & creaturarum.

Probatum primo hæc sententia, quia impossibile est ut eadem res secundum idem conveniat cum alia, & ab ea differat realiter: sed Deus à parte rei convenit cum creatura in esse entis, & differt ab eadem per differentiam increati & divini: ergo ratio entis in Deo, & ratio divini, aut increati non sunt idem à parte rei, sed potius à parte rei differunt formaliter aut distinguuntur ex natura rei. Maior est certa, quia convenire, & differre aut mediate, aut immediate, involunt contradictionem; sed in eodem respectu eiusdem neque mediata, neque immediata contradictio potest verificari: ergo eadem res secundum idem non potest convenire cum alia, & ab ea differre realiter; minor est certa, quia de homine non potest verificari quod sit non homo, aut quod sit equus; primum propter immediatam contradictionem, secundum propter mediatam: ergo in eodem respectu eiusdem non possunt verificari illo modo duæ contradictiones sive mediate sive immediate: minor prima, & præcipua est certa, & afer ex supradictis.

Declaratur hoc amplius, in substantia respectu entis ut sic, quia si in substantia ratio substantiæ, & entis est omnino eadem: ergo quidquid est de essentia substantiæ, est de essentia entis, alioqui differunt essentialiter; nam quocumque addito, vel ablato mutatur essentia, si autem differunt essentialiter: ergo in re ipsa habent distinctionem aliquam; nam essentialis ratio in re ipsa consistit, si autem quidquid est de essentia substantiæ est de essentia entis, sequitur, & rationem substantiæ reperiri in accidenti cum quo convenit in ratione entis, & non reperiri, quia revera accidens non est substantia, sed dissimile substantiæ; sequitur etiam substantiam esse similem accidenti in ratione entis, & non esse similem in eadem ratione; esse similem, quia hoc supponitur, non esse similem, quia ratio entis in substantia non est eiusdem modi cum ratione entis in accidenti.

Confirmatur, quia illa quæ habent distinctas definitiones, sunt distincta ex natura rei; sed ratio entis, & ratio creati vel increati habent distinctas definitiones; nam ratio entis est quæ potest existere; ratio increati quæ est independens ab alio, ratio creati quæ dependet essentialiter: hæc autem sunt definitiones distinctæ: ergo. Maior sic patet, quia definitio conformatur cum obiecto

BB 3 seu

seu cum esse definiti: sed definitiones distinguuntur ex natura rei: ergo, & definita.

5 Secundo sic probatur, quia ea quæ separantur à parte rei distinguuntur realiter; sed ratio entis separatur à parte rei à ratione increati vel creati: ergo ratio entis distinguitur ab illis à parte rei. Maior sic patet, quia ratio entis reperitur in creatura sine increato, & in Deo sine creato: ergo ratio entis separatur tam à creato quam ab increato.

6 Tertio, quando de vno verificatur quod negatur de altero à parte rei, illa non sunt idem à parte rei: sed de ratione entis verificatur à parte rei quod sit constitutiva essentialiter creaturæ; de ratione autem increati negatur hoc ipsum: ergo ratio entis, & ratio increati distinguuntur ex natura rei. Maior est certa secundum illud axioma, impossibile est idem simul esse & non esse.

7 Confirmatur, quia idem respectu eiusdem non potest esse fundamentum relationis æqualitatis, & inæqualitatis; sed ratio entis est fundamentum æqualitatis inter creaturam, & Deum, quia creatura, & Deus in ratione entis æqualiter conveniunt, cum talis convenientia sit univoca; ratio autem creati est fundamentum inæqualitatis in creatura respectu Dei: ergo ratio entis, & ratio creati distinguuntur ex natura rei. Maior est clara, quia eadem quantitas, v. g. palmari non potest esse æqualis cum alia palmari, & simul inæqualis respectu illius, quia æqualitas, & inæqualitas dicunt negationem contradictionis, quæ non potest villo modo verificari.

SECTIO II.

Nostra Sententia probatur.

Conclusio: ens ut sic non præscinditur neque distinguitur à parte rei formaliter à differentia Dei increata, neque à differentia creata; unde in Deo ratio entis constitutiva Dei, & ratio à se seu increata, quæ ultimo constituit Deum, non distinguuntur formaliter ex natura rei.

8 Probat ratione, primo, quia in Deo inter constitutiva absoluta ipsius non solum datur identitas; sed etiam omniidentitas à parte rei; sed omniidentitas excludit omnem, & quancumque distinctionem, in ea ratione qua est omniidentitas; ergo omnis distinctio à parte rei excluditur in Deo inter absoluta constitutiva ipsius: sed ens, & increatum sunt absoluta constitutiva Dei: ergo inter illa constitutiva Dei excluditur omnis distinctio à parte rei; sed distinctio formalis ex natura rei est aliqua distinctio à parte rei: ergo excluditur à Deo inter ens, & increatum, ac proinde ens quod est in Deo, & constituit ipsum, non distinguitur ex natura rei à differentia increati.

9 Maior prima, & præcipua est evidentissima, quia quidquid est in Deo formalissime in ratione absoluti est infinitum simpliciter in omni genere perfectionis; sed quicquid est infinitum simpliciter in omni genere perfectionis, continet omnem perfectionem simpliciter in ea ratione qua tale est; ergo est omne in illa ratione qua est infinitum simpliciter: sed inter absoluta constitutiva Dei datur identitas formalissime: ergo talis identitas est infinita simpliciter, in omni genere identitatis: ergo non solum est identitas; sed etiam omniidentitas.

Confirmatur, quia omnis perfectio quæ datur in Deo absoluta, ex eo quod sub ratione independentiæ, hoc est ratione entis à se est infinita simpliciter in omni genere pertinente ad illam perfectionem; est omnis in ea ratione qua est perfectio, v. g. quia in Deo datur sapientia ratione independentiæ divinæ, non solum est sapientia, sed etiam omni-sapientia, & quia datur in Deo potentia, non solum datur quomodo eumque potentia, sed etiam omnipotentia.

Atqui identitas quæ datur inter absoluta prædicata Dei, convenit Deo formalissime ratione independentiæ ipsius, & ex eo quod sit Deus ens à se: ergo non solum est identitas, sed etiam omni-identitas à parte rei, hoc est infinita in omni genere identitatis, sicut sapientia est infinita in omni genere sapientiæ, & sic non dantur duæ sapientiæ in Deo; sed unica sapientia à parte rei, sicut non dantur duæ simplicitates absolute à parte rei, sed unica simplicitas; sicut etiam unica tantum sanctitas aut bonitas moralis, seu impeccabilitas absoluta datur, & idem est de misericordia, iustitia, &c. quæ nullo modo multiplicantur à parte rei, quia vnaquæque est infinita simpliciter simplex; quod e contra contingit in relationibus divinis, quæ multiplicantur à parte rei, quia licet sint perfectiones, nihilominus non sunt simpliciter simplices, ex eo quod vnaquæque non est melior ipsa quam non ipsa, & quam opposita ipsius.

Minor prima, & præcipua sic probatur, quia omnis, & quancumque distinctio inter absoluta à parte rei, opponitur à parte rei omni identitati; sed omniidentitas excludit, quancumque rationem sibi oppositam à parte rei: Ergo omniidentitas divina inter absoluta excludit omnem, & quancumque distinctionem à parte rei: minor sic probatur, quia in Deo nulla datur oppositio vera, & à parte rei inter absoluta prædicata, ita ut dentur in Deo formaliter duæ absolute formalitates oppositæ inter se: unde solum concedit fides Catholica oppositionem inter relativa divina, nullo autem modo patitur nostra fides asserere posse vnum prædicatum absolutum opponi alteri absoluto prædicato, v. g. quia sapientia est absolutum prædicatum divinum, non habet oppositionem in divinis, ac proinde excludit à Deo quodcumque prædicatum sibi oppositum; & sic excludit omnem, & quancumque ignorantiam, seu errorem; sicut etiam sanctitas divina excludit à Deo omnem malitiam: quia sanctitas, & malitia opponuntur; item, quia in Deo datur independentia omnimoda, & hæc opponitur dependentiæ, excludit omnem dependentiam; tandem quia in Deo datur omni-perfectio quæ opponitur omni imperfectioni, & cuicumque imperfectioni, non solum excludit à Deo imperfectionem ut sic; sed omnem, & quancumque imperfectionem, sive realiter, sive ex natura rei; sed omniidentitas opponitur omni non identitati, hoc est omni distinctioni: ergo excludit omnem distinctionem à parte rei existentem sive ex natura rei sive realiter, sicut, v. g. omnipotentia divina non solum excludit omnem impotentiam; sed etiam quancumque ex natura rei impotentiam.

Et ratio à priori videtur esse, quia absolutum prædicatum in Deo est infinita perfectio sine illo genere simpliciter, & absolute, ac proinde sine aliqua limitatione includit necessario in illo genere